

Birthe Hansen (SF):

Ministerens erkendelse af, at det ikke var nogen god idé at ophæve lov om betalingskort, vil jeg godt sige hende tak for. Det var nemlig en god lov, der blev lavet i 1984.

Men når det er sagt, vil jeg godt sætte spørgsmålstegn ved ministerens forslag om at ophæve §§ 8 og 9. Det er ikke rimeligt at give forbrugerne et mindre fyldestgørende grundlag at vurdere på end i dag, og det står der rent faktisk i bemærkningerne at de vil få.

Det samme gælder, når ministeren ønsker kap. 6 i loven ophævet. Her mister forbrugerne igen noget væsentligt, nemlig beskyttelsen mod misbrug. Betalingskortloven siger, at oplysninger kun må registreres og bruges i forbindelse med betalingstransaktioner, men lov om private registre beskytter ikke på samme måde. En kommerciel udnyttelse af ukendt omfang kan finde sted. Virksomheder kan opbygge viden på baggrund af hundredvis af oplysninger om køb og salg af varer, og man kan forestille sig målrettede reklamefremstød i fremtiden, fordi virksomhederne har samlet en viden, som får dem til at kende forbrugerne bedre, end de selv gør.

Ministeren synes også, at § 17 skal fjernes. Her er vi heller ikke enige med ministeren. Det er nemlig den paragraf, hvor forbrugeren sikres mod, at betalingskortindehaveren får en rabat, som kontantkøberen ikke får. Også her er det afbureaukratiseringen, der spiller ind, idet ministeren fremhæver, at ved lovbestemmelserne om skiltning med organiseret rabat, som trådte i kraft 1. oktober 1989, anses forpligtelsen tilstrækkeligt opfyldt.

For så vidt kan ministeren have ret i, at det burde være unødvendigt med samme sikring i to forskellige love. Men det er imidlertid ikke så enkelt, for ét er en lovs ikrafttræden, noget andet er, om den bliver overholdt. Det er netop her, miseren er, for det bliver den til dato – altså 4 måneder efter dens ikrafttræden – ikke.

I ministerens svar til mig af 13. december 1989 på spørgsmålet om, hvad ministeren ville gøre, for at lovbestemmelserne om skiltning med organiseret rabat bliver overholdt, svarede ministeren bl.a., at hun havde en forventning om, at der i løbet af kort tid ville kunne konstateres en overholdelse af skiltningens pligten, og det til trods for at indtil flere forretningsindehavere klart og tydeligt har sagt, at de i hvert fald

ikke vil skilte med organiseret rabat, fordi de betragter det som en forretningshemmelighed.

Mon ikke det ville være klogt af ministeren – i hvert fald af hensyn til forbrugerne – at bibeholde den paragraf? Så kan ministeren jo se, om hun hen ad vejen vil gøre noget ved den anden sag, altså den med skiltning med organiseret rabat.

Er ministeren ikke også bange for, at fjernelse af § 19, stk. 1, kan medføre problemer, hvis og når betalingskort kræves som legitimation i andre sammenhænge end betalingstransaktioner? Vi kan være bange for, at det vil ske. Det kan vel ikke være ministerens mening, at forbrugerne på et tidspunkt skal tvinges ind i et eller andet kortsystem for at kunne leje bil eller bo på hotel? Det finder rent faktisk sted i udlandet. I hvert fald i Amerika kan man i dag ikke leje en bil, medmindre man har et betalingskort – for slet ikke at tale om muligheden for diskriminering af forskellige forbrugergrupper, som også vil kunne finde sted i fremtiden.

I SF tror vi lige så lidt som Forbrugerrådet på, at man vil benytte generalklausulen i § 10 til at forhindre det. At den tekniske udvikling skulle skades eller forhindres ved at fastholde den bestemmelse, som foreskriver, at betalingskort kun må kræves anvendt som legitimationsmiddel ved betalingstransaktioner, har vi altså svært ved at se.

For at slutte med noget, jeg nævnte i begyndelsen, så ville det jo være rart enten i dag eller under udvalgsarbejdet fra ministeren at få et svar på – fru Lissa Mathiasen var inde på det samme – hvor tit registeret har været benyttet, og hvor mange penge der spares ved at slette det. Det vil også være en følge af, at man ophæver §§ 8 og 9.

I modsætning til ministerens ændringer, som vil gøre det langt vanskeligere for betalingskortbrugere i fremtiden, ønsker SF at sikre forbrugerne mod fejl eller misbrug gennem skærpede regler. F.eks. bør forbrugeren ved enhver benyttelse af kortet have krav på oplysning om saldo på den til kortet knyttede konto.

Det var, hvad jeg ville sige. Jeg tror godt, ministeren kan regne med, at vi vil gå ind i et omsorgsfuldt og meget grundigt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg skal ikke benytte al Folketingets tid til